

marks Interesse, om Saadant blev overladt til Fællesforsamlingen, fordi Danmark deri vil have en større Repræsentation. Paa den anden Side er det vist, at, dersom Myndigheden i saa Henseende ikke overlades den fælles Repræsentation, maa Sagen blive Gjenstand for hver af de paagældende særlige Forsamlingers Beslutning, og i saa Fald kan ligesaa lidt Rigsdagen beslutte en Forandring i Danmarks Interesse, som den flestvigste Stænderforsamling kunde beslutte en Forandring til sin Fordeel, og Kongens Samtykke vil desuden behøves til enhver Forandring.

Varfod: Jeg troer, at jeg allerede, da jeg første Gang havde Ordet, tilstrækkeligt godtgjorde, at jeg forstod, at Grundlovens § 49 ikke handler om private Anliggender, idet jeg nemlig sagde, at vi, Danmarks Rigsdag, allerede have Ret til at indgive Adresser, angaaende hele Statens almindelige Anliggender. Idet jeg sagde dette, troer jeg, at jeg tilstrækkeligt godtgjorde, at jeg forstod § 49. Jeg skal dog ikke længere opholde mig herved, men kun, i Anledning af, hvad den ærede Premierminister sidst udtalte, tillade mig at erklære, at det har glædet mig, hvis jeg ikke misforstod den ærede Minister, at erfare, at han for sit Bedkommende, og, som jeg haaber den hele Regjering, ikke kan have Noget at indvende mod Forslaget under Nr. 33, idet han nemlig ansaae det for at være en Sag, der faldt af sig selv, at en saadan Omforordning kun kunde ordnes paa den foreslaaede Maade. Det glæder mig, at jeg, som Folge deraf, tør haabe at være enig med den ærede Premierminister, og altsaa med Regjeringen, i dette Stykke, og kan altsaa saameget trostigere stemme for Forslaget, hvad der naturligviis isorbeten var min Hensigt.

Premierministeren: Det er jo vistnok, at det ikke vilde være nogen ny Indrømmelse til den danske Rigsdag, at maatte indgive Adresser, som angik de almindelige Anliggender, saafremt man vil antage, at Forsatningen skulde blive uforandret og den danske Rigsdag blive ved at udøve Indflydelse paa det hele Monarchie; men Spørgsmaalet er, om det ikke er en af de Rettigheder, som maae faae en nødvendig Begrændsning derved, at

der tillige skal gives en Fællesforsatning. De, der ikke ville en saadan Fællesforsatning, kunne naturligviis være af den Mening, at denne Paragraph skulde være uforandret, men Sagen stiller sig jo ganske anderledes, naar man gaar ud fra den Forudsætning, at Fællesforsatningen er Noget, som skal være. Hvad det sidst omtalte Forslag angaar, saa ligger det ikke for, hvorvidt Rigsdagen samstemmer deri eller ikke. Hvad jeg har udtalt, er egentlig kun det, at enten maae saadanne Forandringer være Noget, som bliver henlagt under Fællesforsatningen, hvorom jeg i Grunden ikke i dette Dieblik har nogen bestemt Mening, eller ogsaa maa det, for at tilveiebringe dem, være nødvendigt, at de forskjellige Landsdeles Repræsentation deri er enig med Regjeringen.

Efter et Ophold vittede

Formanden: Da saaledes Ingen mere begjærer Ordet, skal jeg, forinden vi gaar over til Afstemning, bemærke, at, efterat Omendringssforslagene under Nr. 34 og 35 ere tagne tilbage og ikke optagne, vil Afstemning med Hensyn til § 24 simplificeres, saaledes, at, naar § 24 er redigeret, kan der strax skrives til at sætte under Afstemning, om denne skal træde istedetfor Udkastets § 24.

Man gik saaledes over til Afstemning, hvorved:

1) Udvalgets Fleertals Forslag:

§ 19 forandres: „Kjøbenhavn“ til: „Regjeringens Sæde“ vedtoges eenstemmigt med 68 Stemmer.

2) Lovudkastets § 19 med den vedtagne Forandring, saalydende: Regjeringens Sæde er Rigsdagens Forsamlingssted. I overordentlige Tilfælde kan Kongen sammenkalde den paa et andet Sted i Riget.

vedtoges eenstemmigt med 74 Stemmer.

3) Lovudkastets § 20 (see Anh. Sp. 38). vedtoges eenstemmigt med 76 Stemmer.

4) Lovudkastets § 21 (see sammesteds). vedtoges eenstemmigt med 78 Stemmer.